

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/32/2025
Identifikačné číslo spisu:	6121485640
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6121485640.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu SYNOT TIP, a.s., so sídlom Továrnská štvrť 1467/24, 059 51 Poprad - Matejovce, IČO: 36 472 565, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o., so sídlom Dostojevského 3313/12, 058 01 Poprad, IČO: 36 858 935, proti žalovanému PB PLAY s.r.o., so sídlom Železničná 82/17, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 43 856 713, zastúpenému Advokátska kancelária MATUŠOV s.r.o., so sídlom Ul. 1. mája 1455, 020 01 Púchov, IČO: 54 286 611, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-13Cb/20/2021, o zaplatenie 63.856,10 eura s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/175/2024-400 z 31. júla 2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca má voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín, ako súd prvej inštancie, rozsudkom č. k. PB-13Cb/20/2021-342 zo 4. apríla 2024 vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 5.500,32 Eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, vo výroku II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 38.155,78 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 35.842,76 Eur od 18.12.2020 do 17.09.2021, 8,00 % ročne zo sumy 33.842,76 Eur od 17.09.2021 do 21.10.2021, 8,00 % ročne zo sumy 31.842,76 Eur od 21.10.2021 do 04.05.2022, 8,00 % ročne zo sumy 29.142,76 Eur od 05.05.2022 do 02.06.2022, 8,00 % ročne zo sumy 26.442,76 Eur od 03.06.2022 do 06.07.2022, 8,00 % ročne zo sumy 23.742,76 Eur od 07.07.2022 do 04.08.2022, 8,00 % ročne zo sumy 21.042,76 Eur od 05.08.2022 do 06.09.2022, 8,00 % ročne zo sumy 18.342,76 Eur od 07.09.2022 do 03.10.2022, 8,00 % ročne zo sumy 15.642,76 Eur od 04.10.2022 do 28.11.2022, 8,00 % ročne zo sumy 12.942,76 Eur od 29.11.2022 do 04.10.2023, 8,00 % ročne zo sumy 10.142,44 Eur od 05.10.2023 do zaplatenia, 8,00 % ročne zo sumy 17.845,18 Eur od 16.01.2021 do zaplatenia, 8,00 % ročne zo sumy 7.648,16 Eur od 16.01.2021 do zaplatenia, 8,00 % ročne zo sumy 2.520,- Eur od 09.07.2021 do zaplatenia a náhradu nákladov spojených s

uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplata 63.856,10 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 35.842,79 Eur od 18.12.2020 do zaplata, zo sumy 17.845,18 Eur od 16.01.2021 do zaplata, zo sumy 7.648,16 Eur od 16.01.2021 do zaplata, vo výške 9 % ročne zo sumy 10,- Eur od 16.02.2019 do zaplata, zo sumy 2.510,- Eur od 01.04.2021 do zaplata a náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur.

3. Žalobca uviedol, že dlh žalovaného pozostáva z neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.11.2020 do 30.11.2020 s dátumom splatnosti dňa 17.12.2020 po započítaní mandátnych odmien vo výške 35.842,76 Eur, z neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.12.2020 do 31.12.2020 s dátumom splatnosti dňa 15.01.2021 po započítaní mandátnych odmien vo výške 17.845,18 Eur, z dobropisu DD20020157 splatného dňa 15.01.2021 vo výške 7.648,16 Eur, z postúpenej pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky č. SL/ST/02 zo dňa 30.06.2021, ktorá pozostáva z neuhradenej faktúry č. 118770022 vo výške 10,00 Eur, splatnej dňa 15.02.2019, faktúry č. 120770017 vo výške 10,00 Eur, splatnej dňa 31.03.2021 a faktúry č. 121770002 vo výške 2.500,00 Eur, splatnej dňa 31.03.2021. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 15.04.2010 uzatvoril žalobca so žalovaným Mandátnu zmluvu č. IVT/19/10 v znení neskorších dodatkov (ďalej aj „mandátna zmluva“ alebo „zmluva“), predmetom ktorej bol záväzok mandátára vykonávať pre mandanta a na jeho účet činnosť spočívajúcu v zabezpečení prevádzkovania hazardných hier prostredníctvom videohier (ďalej aj „VLT“) mandanta podľa zákona č. 30/2019 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o hazardných hrách“) v určených prevádzkach. Zabezpečením prevádzkovania hazardných hier prostredníctvom VLT sa rozumie príjem stávk, výplata výhier a ďalšie služby priamo s nimi spojené, poskytované mandatárom podľa zákona o hazardných hrách. Podľa článku II. ods. 8 zmluvy bolo mandatárovou povinnosťou vykonávať samostatne čiastkové výbery tržieb z VLT, a to aj bez prítomnosti mandanta (resp. ním poverenej osoby) a najneskôr v deň nasledujúci po dni, v ktorom mandant mandátára vyzve na odvod tržby, odviesť čiastkový výber tržby na účet mandanta. Žalobca si voči žalovanému za mesiac 11/2020 a 12/2020 uplatnil nedoplatky na odvedených sumách za jednotlivé výherné automaty ponížené o sumu odmeny, ktorá patrí mandatárovi. V priebehu konania doplnil, že žalobca bol povinný platiť ročný odvod za prevádzkovanie VLT napriek tomu, že vzhľadom na opatrenia v súvislosti s COVID-19 bola prevádzka v niektorých mesiacoch obmedzená. Suma ročného odvodu vstupuje do spôsobu výpočtu odmeny patriacej mandatárovi, kde výťažok alebo čistý výťažok z jednotlivého automatu za každý mesiac je ponížený o pomernú sumu zaplata poplatku a následne je táto čistá hodnota rozdelená medzi vlastníka VLT resp. vlastníka licencie na VLT a mandátára. Keďže ide o ročný odvod, túto sumu ročného odvodu bolo potrebné rozúčtovať do tých mesiacov, v ktorých prevádzka VLT bola vzhľadom na COVID-19 technicky a právne možná, preto sa suma v jednotlivých mesiacoch líši, pretože bolo potrebné zohľadniť okolnosti vis major v súvislosti s mimoriadnou situáciou. Žalobca v ďalšom priebehu konania uviedol, že on je prevádzkovateľom výherných hracích zariadení a on za ne aj odvádzal všetky platby a predmetom sporu nie je to, či boli alebo neboli zaplata tieto platby za výherné hracie prístroje, ale skutočnosť, že žalovaný podniká na majetku žalobcu. Prístroje sú žalobcove, poplatky za tieto prístroje, teda štátne odvody v zmysle zákona o hazardných hrách, platí žalobca a žalovaný ich len prevádzkuje, za čo má nárok na odmenu za správu a prevádzkovanie týchto prístrojov. Ak žalobca platí určité finančné náklady, je spravodlivé požadovať aj od žalovaného, ktorý de facto podniká s majetkom žalobcu, aby sa na týchto nákladoch podieľal. Príčinou vzniku sporu boli opatrenia štátu v súvislosti s COVID-19, kedy tento uzatvoril prevádzky, pričom odvodovú povinnosť žalobcu za prevádzku prístrojov v týchto uzavretých prevádzkach neobmedzil, resp. túto ponechal v plnej výške. Žalovaný podnikal na majetku žalobcu, a teda je povinný sa podieľať aj na týchto stratách, ktoré vznikli v súvislosti s uzatvorením prevádzok štátom. Konanie žalovaného možno považovať aj za nekalú obchodnú praktiku v tej súvislosti, že nie je ochotný akceptovať skutočnosť, že príčinou iného rozpočtu alebo úpravy výpočtového vzorca pre výšku odvodov do štátneho rozpočtu a odmeny pre žalovaného boli reálne náklady žalobcu. Bolo dobrou vôľou žalobcu sumu odvodov rozpočítavať do mesiacov, v ktorých automaty boli riadne prevádzkované.

Ku žalovaným vznesenej kompenzačnej námietke vzniesol námietku premlčania.

4. Z obsahu napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalobca vo svojich podaniach zo dňa 13.05.2022, 22.06.2022, 07.07.2022, 24.08.2022, 08.09.2022 a 10.10.2022 vzal žalobu s poukazom na jednotlivé úhrady žalovaného (k čomu predložil aj výpisy z bankových účtov) v časti o zaplatenie sumy 20.200,- Eur s príslušnými úrokmi späť a žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 43.656,10 Eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne zo sumy 35.842,76 Eur od 18.12.2020 do 17.09.2021, zo sumy 33.842,76 Eur od 17.09.2021 do 21.10.2021, zo sumy 31.842,76 Eur od 21.10.2021 do 04.05.2022, zo sumy 29.142,76 Eur od 05.05.2022 do 02.06.2022, zo sumy 26.442,76 Eur od 03.06.2022 do 06.07.2022, zo sumy 23.742,76 Eur od 07.07.2022 do 04.08.2022, zo sumy 21.042,76 Eur od 05.08.2022 do 06.09.2022, zo sumy 18.342,76 Eur od 07.09.2022 do 03.10.2022, zo sumy 15.642,76 Eur od 04.10.2022 do zaplatenia, zo sumy 17.845,18 Eur od 16.01.2021 do zaplatenia, zo sumy 7.648,16 Eur od 16.01.2021 do zaplatenia, zo sumy 2.520,- Eur od 09.07.2021 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávky 40,- Eur.

5. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol prvýkrát rozsudkom č.k. 13Cb/20/2021-132 zo dňa 27.10.2022 tak, že vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 20.200,- Eur s príslušným úrokom z omeškania zastavil, vo výroku II. žalobe žalobcu vyhovel a vo výroku III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v časti výroku II. a III. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 8Cb/15/2023-167 zo dňa 20.06.2023 tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalobca vzal po rozhodnutí odvolacieho súdu z dôvodu vykonaných úhrad žalovaného žalobu späť aj v časti o zaplatenie sumy 5 500,32 Eur a keďže žalovaný s týmito späťvzatím súhlasil, súd prvej inštancie vo výroku I. napadnutého rozhodnutia konanie podľa § 145 ods. 2 CSP v tejto časti zastavil.

7. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zostávajúcemu predmetu sporu vyhodnotil, že medzi stranami sporu bolo nesporné, že dňa 15.04.2010 žalobca ako mandant a žalovaný ako mandatár uzatvorili Mandátnu zmluvu IVT č. 19/10, ktorej predmetom bol záväzok mandatára, že v rozsahu dojednanom v zmluve a za podmienok v nej uvedených bude pre mandanta vykonávať v čase od spustenia interaktívneho videoterminálu do 31.12.2013 komplexné spracovanie ekonomických informácií súvisiacich s predmetom činnosti mandanta, t. j. s prevádzkovaním videohier podľa zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách na adresách, ktoré budú uvedené v prílohe č. 1 k tejto zmluve. Zároveň sa zaviazal umiestniť IVT do svojich prevádzok a kontrolu umiestnenia IVT za dohodnutých podmienok. Mandant sa zaviazal, že za vykonanie dohodnutých činností zaplatí mandatárovi odplatu vo výške dohodnutej v zmluve. V čl. III bod 7. zmluvy sa strany sporu dohodli, že mandant je povinný uhradiť všetky poplatky súvisiace s prevádzkovaním IVT podľa zákona o hazardných hrách. Následne strany sporu uzatvárali k predmetnej zmluve dodatky, ktorými menili obsah tejto zmluvy. V zmysle Dodatku č. 6 zo dňa 30.12.2016 sa zmenil predmet zmluvy tak, že mandatár sa zaväzuje, že v rozsahu dohodnutom v tejto zmluve a za podmienok v nej uvedených bude pre mandanta vykonávať v mene mandanta a na jeho účet činnosť spočívajúcu v zabezpečení prevádzkovania hazardných hier prostredníctvom videohier (ďalej len „VLT“, ktorý je totožný s pojmom „IVT“) mandanta v prevádzkach uvedených v prílohe č. 1 tejto zmluvy. Zabezpečením prevádzkovania hazardných hier prostredníctvom VLT sa rozumie príjem stávk, výplata hier a ďalšie služby priamo s nimi spojené, poskytované mandatárom podľa zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách. V zmysle Dodatku č. 26 si v čl. IV bod 1. zmluvy zmluvné strany dohodli výpočet odmeny mandatára tak, že táto sa vypočíta podľa vzorca zo sumy výťažku dosiahnutého mandatárom prevádzkovaním VLT v kalendárnom mesiaci. Súčasťou tohto vzorca je aj premenná O - alikvotná časť odvodu v zmysle platného zákona o hazardných hrách. Výťažkom je tržba po odpočítaní odvodov v zmysle platného zákona o hazardných hrách.

8. Námietky žalovaného týkajúce sa neoprávnene uhradených odvodov bez právneho titulu, kedy si podľa žalovaného žalobca uplatnil alikvotnú mesačnú časť všetkých povinných platieb v nesprávnej sume za mesiace 3-10/2020 spolu vo výške 23.700,04 Eur (za prevádzku 61 VLT v 03/2020 suma

8.573,- Eur, za prevádzku 46 VLT v 06/2020 suma 3.012,31 Eur, v 07/2020 suma 3.012,31 Eur, v 08/2020 suma 3.012,31 Eur, v 09/2020 suma 3.012,31 Eur a za prevádzku 47 VLT v 10/2020 suma 3 077,80 Eur) súd prvej inštalácie posúdil ako kompenzačnú námietku z titulu bezdôvodného obohatenia na strane žalobcu. Námietky žalovaného, že žalobca nemá vo vzťahu k vyúčtovaniu za mesiac 11/2020 nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.012,31 Eur a vo vzťahu k vyúčtovaniu za mesiac 12/2020 nárok na zaplatenie sumy vo výške 7.432,98 Eur, keď si v rozpore so vzorcom na výpočet odmeny dohodnutej v dodatku č. 26 mandátnej zmluvy uplatnil alikvotnú mesačnú časť všetkých povinných platieb v nesprávnej sume, súd prvej inštalácie posúdil ako procesnú obranu žalovaného.

9. K námietke premlčania vznesenej žalobcom voči kompenzačnej námietke žalovaného za obdobie 03-08/2020 súd prvej inštalácie uviedol, že strany uzatvorili mandátnu zmluvu ako podnikateľské subjekty a preto sa ich právne vzťahy spravujú Obchodným zákonníkom. V prípade bezdôvodného obohatenia, ktoré vznikne v rámci obchodno-právnych vzťahov, sa v zmysle § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj ustálenej judikatúry, uplatňuje 4-ročná premlčacia lehota a preto k prípadnému premlčaniu dôjsť nemohlo, nakoľko premlčacia doba by uplynula až v období 03-08/2024 podľa jednotlivých vyúčtovaní.

10. Súd prvej inštalácie sa nestotožnil s argumentmi žalovaného, že žalobca si vo vyúčtovaniach v rozpore so vzorcom na výpočet odmeny dohodnutej v dodatku č. 26 mandátnej zmluvy uplatnil alikvotnú mesačnú časť všetkých povinných platieb v nesprávnej sume. Svoj záver odôvodnil tým, že v zmysle čl. III bod 7. zmluvy bol mandant, t. j. žalobca, povinný uhradiť všetky poplatky súvisiace s prevádzkovaním IVT podľa zákona o hazardných hrách. Za takýto poplatok je potrebné považovať aj odvody v zmysle § 71 ods. 1 písm. p) zákona o hazardných hrách. V zmysle tohto zákonného ustanovenia je prevádzkovateľ hazardnej hry povinný tento poplatok uhrádzať bez ohľadu na skutočnosť, či bol terminál videohier prevádzkovaný počas kalendárneho roka, t. j. bez ohľadu na to, či je terminál videohier v prevádzke alebo nie. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca bol počas pandémie COVID-19 oslobodený od platenia tohto zákonom stanoveného poplatku, a preto bolo jeho povinnosťou ho uhrádzať. Sporové strany si v zmysle dodatku č. 26 dohodli v čl. IV bod 1. výpočet odmeny mandátára tak, že táto sa vypočíta podľa vzorca zo sumy výťažku dosiahnutého mandátárom prevádzkovaním VLT v kalendárnom mesiaci a výťažkom je tržba po odpočítaní odvodov v zmysle platného zákona o hazardných hrách. Keďže žalobca musel aj počas pandémie COVID-19 (kedy neboli terminály videohier v prevádzke z dôvodu opatrení prijatých štátom) odvádzať odvody v plnej výške v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. p) platného zákona o hazardných hrách, správne postupoval pri výpočtoch odmeny mandátára, keď si uplatnil v jednotlivých vyúčtovaniach alikvotnú časť odvodov za VLT rozdelenú medzi mesiace, v ktorých sa VLT prevádzkovali, preto v niektorých mesiacoch bola výška uplatňovaných odvodov v sume 589,30 Eur. Skutočnosť, že v určitom časovom období nebolo zo strany žalovaného objektívne možné prevádzkovať VLT, tak nemá vplyv na výpočet odmeny žalovaného počítanej podľa dohodnutého vzorca v zmluve v znení jej dodatku č. 26. Súd prvej inštalácie preto dospel k záveru, že žalovaný bol povinný žalobcovi odvieť finančné prostriedky z VLT za obdobie 11/2020 a 12/2020 tak, ako si ich žalobca uplatnil, a to po zohľadnení čiastočných späťvzatí.

11. Súd prvej inštalácie ďalej dospel k záveru, že žalobcovi taktiež prináležia uplatňované nároky z dobropisu DD20020157 splatného dňa 15.01.2021 vo výške 7.648,16 Eur a z postúpenej pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky č. SL/ST/02 zo dňa 30.06.2021 - faktúr č. 118770022 vo výške 10,- Eur splatnej dňa 15.02.2019, č. 120770017 vo výške 10,- Eur splatnej dňa 31.03.2021 a č. 121770002 vo výške 2.500,- Eur splatnej dňa 31.03.2021, nakoľko tento nárok žalobcu nebol ani sporný.

12. Podľa súdu prvej inštalácie sa žalovaný tým, že neuhradil vzniknuté záväzky riadne a včas, dostal dňom nasledujúcich po ich splatnosti do omeškania. Súd prvej inštalácie preto v súlade s ustanovením § 369 ods. 2 a § 369a Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. priznal žalobcovi i úrok z omeškania v zákonnej výške 8 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti toho-ktorého obdobia a tej-ktorej faktúry a dobropisu zohľadniac jednotlivé platby žalovaného počas konania.

13. S poukazom na článok 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7/EÚ o boji proti oneskoreným plátbám v obchodných transakciách súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur.

14. Súd prvej inštancie nevykonával dôkaz navrhovaný zo strany žalovaného, a to vyžiadanie si písomnej informácie z Európskej komisie, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti podanej dňa 02.11.2021, nakoľko súd prvej inštancie považoval dôkazy nachádzajúce sa v súdnom spise za dostatočné pre rozhodnutie vo veci samej.

15. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorému súd prvej inštancie pripísal úspech v spore, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Na odvolanie žalovaného proti výroku II. a III. rozhodnutia súdu prvej inštancie, Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom č. k. 41Cob/175/2024-400 z 31. júla 2025, I. výrokom návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol; II. výrokom rozhodnutie Okresného súdu Trenčín č. k. PB-13Cb/20/2021-342 zo 4. apríla 2024 opravil v záhlaví tak, že označenie zástupcu žalobcu správne znie „Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s.r.o.“; III. výrokom rozhodnutie Okresného súdu Trenčín sp. zn. PB-13Cb/20/2021-342 zo dňa 4. apríla 2024 v napadnutej časti II. výrokovej vety zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 32.131,16 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 32.830,45 Eur od 18.12.2020 do 16.09.2021, 8,00 % ročne zo sumy 30.830,45 Eur od 17.09.2021 do 21.10.2021, 8,00 % ročne zo sumy 28.830,45 Eur od 22.10.2021 do 04.05.2022, 8,00 % ročne zo sumy 26.130,45 Eur od 05.05.2022 do 02.06.2022, 8,00 % ročne zo sumy 23.430,45 Eur od 03.06.2022 do 06.07.2022, 8,00 % ročne zo sumy 20.730,45 Eur od 07.07.2022 do 04.08.2022, 8,00 % ročne zo sumy 18.030,45 Eur od 05.08.2022 do 06.09.2022, 8,00 % ročne zo sumy 15.330,45 Eur od 07.09.2022 do 03.10.2022, 8,00 % ročne zo sumy 12.630,45 Eur od 04.10.2022 do 28.11.2022, 8,00 % ročne zo sumy 9.930,45 Eur od 29.11.2022 do 04.10.2023 a 8,00 % ročne zo sumy 7.130,13 Eur od 05.10.2023 do zaplattenia, 8,00 % ročne zo sumy 14.832,87 Eur od 16.01.2021 do zaplattenia, 8,00 % ročne zo sumy 7.648,16 Eur od 16.01.2021 do zaplattenia, 8,00 % ročne zo sumy 2.520,- Eur od 09.07.2021 do zaplattenia a náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietal. IV. výrokom rozhodnutie Okresného súdu Trenčín č. k. PB-13Cb/20/2021-342 zo dňa 4. apríla 2024 v napadnutej časti III. výrokovej vety zmenil tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,14 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník. V. výrokom žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 68,42 %.

17. Odvolací súd uviedol, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie, či žalobcovi patrí právo na zaplattenie neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.11.2020 do 30.11.2020 v sume 35.842,76 Eur a neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.12.2020 do 31.12.2020 v sume 17 845,18 Eur, ktorý nárok mal podľa tvrdení žalobcu vyplývať z uzatvorenej Mandátnej zmluvy č. IVT/19/10 zo dňa 15.04.2010 medzi žalobcom ako mandantom a žalovaným ako mandatárom, resp. posúdiť dôvodnosť obrany žalovaného a ním vznesenej kompenzačnej námietky z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré podľa žalovaného vzniklo na strane žalobcu neoprávnene poníženou odmenou žalovaného za mesiac marec 2020 a jún až október 2020. V konaní nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že zákonný odvod za jedno VLT predstavoval 5500,- Eur, skutočnosť, že žalobca vo vyúčtovaniach za obdobie 01/2020, 02/2020 a 3/2020 ako odvod za 1ks VLT uvádzal sumu 458,50 Eur (t. j. 1/12 zo sumy 5500, - Eur ročného odvodu za 1 VLT zaokrúhlenú nahor) a ani skutočnosť, že na základe opatrenia ÚVZ SR č. OLP/2576/2020 a vyhlášky ÚVZ SR č. 45 prijatých proti šíreniu ochorenia COVID-19 boli prevádzky s VLT od 12.03. do 02.06.2020 a od 17.12.2020 do 31.12.2020 zatvorené.

18. S poukazom na § 566 ods. 1 a 2, § 571 ods. 1 a 2 ObZ a príslušné články Mandátnej zmluvy v znení

jej Dodatok odvolací súd zistil, že táto bola uzavretá medzi podnikateľmi v rámci ich podnikateľskej činnosti, preto má charakter obchodného záväzkového vzťahu (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka). Odvolací súd považoval za potrebné zdôrazniť, že ak dôjde k situácii, že súd na účely vyriešenia sporu musí pristúpiť k výkladu prejavu vôle účastníkov obchodného záväzkového vzťahu, musí postupovať podľa výkladových pravidiel upravených v ustanoveniach § 266 ods. 1 až 4 ObZ (napr. roz. NS SR sp. zn. 3Obdo/16/2002). S použitím výkladových pravidiel odvolací súd určoval, či a prípadne akým spôsobom zasiahlo zatvorenie prevádzok, v ktorých boli umiestnené VLT, do výpočtu odmeny či podielu na strate v zmysle Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov.

19. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ v pôvodnej mandátnej zmluve bola „O“ výslovne určená ako „aliquotná časť odvodu mesačná (O= 334 Eur)“, v Dodatku č. 6 bola vymedzená ako „aliquotná mesačná časť odvodu v zmysle platného zákona o hazardných hrách“ a v Dodatku č. 26 vzťahujúceho sa na žalované obdobie ako „aliquotná mesačná časť všetkých povinných platieb v zmysle platného zákona o hazardných hrách“. Odvolací súd na základe porovnania týchto ustanovení uzavrel, že oproti pôvodnej mandátnej zmluve v rámci následných dodatkov nedošlo k významnému obsahovému posunu pojmu „mesačná aliquotná časť“ takým spôsobom, že by bolo možné usudzovať, že by sa nemalo jednať o 1/12 všetkých povinných platieb (odvodov) za jedno VLT za rok tak, ako to bolo medzi stranami aj pôvodne dohodnuté, pretože toto zmluvné ustanovenie sa podstatne zmenilo len v časti, v ktorej precizovalo, čo je potrebné považovať za odvod, teda že sa jedná o odvod v zmysle platného zákona o hazardných hrách (Dodatok č. 6) a následne o povinné platby v zmysle platného zákona o hazardných hrách (Dodatok č. 26). Takémuto záveru zodpovedá aj jazykový resp. významový výklad použitého pojmu „aliquotný“.

20. Odvolací súd dodal, že jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachyteného v zmluve je potrebné vykladať nielen prostriedkami gramatickými, ale aj logickými či systematickými. Článok III. ods. 7 Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov, podľa ktorého je mandant (žalobca) povinný uhradiť všetky poplatky súvisiace s prevádzkovaním IVT (VLT) podľa zákona o hazardných hrách, keď tieto poplatky sa uhrádzajú za celý rok, nie je možné premietť do určenia ceny predmetu plnenia a platobných podmienok dohodnutými medzi stranami v mandátnej zmluve, ako to presadzoval žalobca. Odvolací súd sa preto nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že pokiaľ on bol povinný v plnom rozsahu platiť ročné povinné platby podľa zákona o hazardných hrách, je spravodlivé požadovať od žalovaného, aby sa na tom podieľal, pretože strany si takúto povinnosť žalovaného v zmluve nedohodli, presne si ale dohodli vzorec pre výpočet odmeny resp. podielu na strate mandatára v čl. IV Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov, ktoré v žiadnom svojom ustanovení neurčuje prenesenie zodpovednosti za uhrádzanie povinných platieb podľa zákona o hazardných hrách zo žalobcu na žalovaného.

21. Z obsahu nepopretých tvrdení žalovaného vyplýva podľa odvolacieho súdu tiež to, že aj následné správanie strán po uzavretí Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov zodpovedalo tomu, že mesačná aliquotná časť odvodu predstavovala jednu dvanástinu zo zákonných odvodov (povinných platieb) podľa zákona o hazardných hrách platených ročne za jedno VLT, aj keď je pravdou, že strany v konaní zároveň netvrdili, že v čase pred pandémiou došlo k obmedzeniu prevádzkovania VLT.

22. Odvolací súd ďalej po zohľadnení rozhodnutia ústavného súdu v ods. 17 rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19. júna 2008, zastával názor, že ani v súvislosti s mimoriadnou situáciou spôsobenou šírením nebezpečného ochorenia COVID-19 nebolo právom žalobcu, aby bez zmeny zmluvných dojednaní tomu prispôbil premennú „O“ tak, že zákonný odvod rozpočítal do mesiacov, počas ktorých neboli prevádzky s VLT zatvorené, a to o to viac, keď pri kreovaní Dodatku č. 26 uzavretého dňa 01.04.2020 (vťahujúceho sa na obdobie od 01.06.2020) už bolo možné dôsledky pandémie zohľadniť z dôvodu zatvorenia prevádzok v marci 2020.

23. Pokiaľ bolo potom podľa odvolacieho súdu medzi stranami nesporné, že zákonný odvod predstavoval v roku 2020 sumu 5.500,- Eur za jedno VLT, jedna dvanástina z tejto sumy predstavuje sumu 458,33 Eur tak, ako to v konaní v rámci svojej procesnej obrany tvrdil žalovaný. Odvolací súd dodal, že strany v priebehu sporu nepredniesli žiadnu argumentáciu, z ktorej by vyplývalo, že medzi

stranami bola osobitná dohoda o spôsobe matematického zaokrúhľovania príslušnej alikvotnej mesačnej čiastky povinných odvodov.

24. Pri odpovedi na otázku, či bol žalobca povinný hradiť žalovanému odmenu resp. či bola daná povinnosť žalovaného podieľať sa na strate aj za obdobie, v ktorom bola počas mesiaca december od 18.12. do 31.12.2020 prevádzka, v ktorej boli umiestnené VLT, uzavretá, odvolací súd konštatoval, že pokiaľ žalovaný ako mandatár prevádzkoval VLT v mesiaci 12/2020 (bez ohľadu na počet dní prevádzkovania), vznikol mu nárok na odmenu resp. i povinnosť podieľať sa na strate. V tomto smere preto odvoláciu argumentáciu žalovaného odvolací súd posúdil ako neopodstatnenú, ktorá nenachádza oporu v ustanoveniach Mandátnej zmluvy v znení Dodatku č. 26.

25. V reáliách uplatneného nároku žalobcu vo vzťahu k vyúčtovaniu za mesiac 11/2020 odvolací nepovažoval za oprávnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy vo výške 3.012,31 Eur, keď v rozpore s dohodnutou odmenou a vzorcom jej výpočtu podľa Dodatku č. 26 Mandátnej zmluvy si vo vyúčtovaní za tento mesiac uplatnil alikvotnú mesačnú časť všetkých povinných platieb v nesprávnej sume vo výške 589,30 Eur za jedno VLT, čo nepredstavuje alikvotnú mesačnú časť nesporného zákonného odvodu vo výške 5.500,- Eur ročne za 1 VLT v sume 458,33 Eur, a teda neoprávnene uplatnená suma za jedno VLT predstavuje čiastku 130,97 Eur, čo je pri celkovom počte VLT 46 v mesiaci november 2020 výsledná suma 6.024,62 Eur, z ktorej polovica pripadajúca na žalovaného predstavuje sumu vo výške 3.012,31 Eur. Vyúčtovanú pohľadávku žalobcu za mesiac 11/2020 po započítaní odmeny v sume 35 842,76 Eur bolo potrebné ponížiť o sumu neoprávnene krátenej odmeny žalovaného vo výške 3.012,31 Eur, preto žalobcovi prináleží uplatnený nárok v sume 32 830,45 Eur (35 842,76 Eur - 3.012,31 Eur).

26. Vo vzťahu k vyúčtovaniu zmluvy vo vzťahu k mesiacu 12/2020, aj keď odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ boli v dňoch 01.12. až 17.12. 2020 prevádzky zatvorené, nemalo to vplyv na výpočet odmeny, stále platí výklad ustanovení mandátnej zmluvy zo strany odvolacieho súdu, že mesačná časť zákonných odvodov nebola vo výške 589,30 Eur, ale vo výške 458,33 Eur za jedno VLT, preto si žalobca podľa odvolacieho súdu neoprávnene uplatnil rozdiel v sume alikvotného odvodu za jedno VLT v čiastke 130,97 Eur, čo je pri celkovom počte VLT 46 v mesiaci december 2020 výsledná suma 6.024,62 Eur, z ktorej polovica pripadajúca na žalovaného predstavuje sumu vo výške 3.012,31 Eur. Vyúčtovanú pohľadávku žalobcu za mesiac 12/2020 v sume 17.845,18 Eur bolo preto potrebné ponížiť o sumu neoprávnene krátenej odmeny žalovaného vo výške 3.012,31 Eur, preto žalobcovi prináleží uplatnený nárok v sume 14 832,87 Eur (17.845,18 Eur - 3.012,31 Eur).

27. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie neodvedených finančných prostriedkov za VLT za obdobie od 01.11.2020 do 30.11.2020 s dátumom splatnosti dňa 17.12.2020 po započítaní mandátnych odmien vo výške 32.830,45 Eur a neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.12.2020 do 31.12.2020 s dátumom splatnosti dňa 15.01.2021 po započítaní mandátnych odmien vo výške 14.832,87 Eur.

28. Vo vzťahu ku vznesenej kompenzačnej hmotnoprávnej námietke žalovaného odvolací súd s poukazom na ust. § 149 CSP zdôraznil, že z obsahu započítacieho prejavu musí byť z hľadiska určitosti zrejmé najmä to, ktorá pohľadávka sa uplatňuje na započítanie, v akej výške, proti ktorej pohľadávke veriteľa, prípadne proti ktorým z jeho viacerých pohľadávok. Z prednesov žalovaného podľa odvolacieho súdu vyplýva, že uplatnený nárok žalobcu žalovaný nepovažoval za dôvodný v časti 34 155,78 Eur, pričom v časti 23.700,03 Eur práve z dôvodu kompenzačnej námietky. V žiadnom z prehlásení žalovaného obsahujúcich kompenzačnú námietku však nebolo určite a zrozumiteľne určené, na ktoré z viacerých pohľadávok žalobcu, ktoré vo svojom súčte prevyšovali nárok žalovaného, žalovaný svoju pohľadávku započítava, a v akej výške, a ktoré z pohľadávok v tomto dôsledku zanikli a v akej výške. Odvolací súd dodal, že pokiaľ sa žalovaný odvolával na výzvu na zaplatenie zo dňa 08.01.2024 adresovanú žalobcovi (č.l. 335 listinného spisového materiálu), ktorým žalovaný vyzval žalobcu na zaplatenie sumy 23.700,03 Eur z titulu bezdôvodného obohatenia, z uvedených skutočností žalovaný nevyvodil, kedy mala nastať splatnosť jeho pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia, v konaní

tvrdil len to, že táto výzva bola žalobcovi doručená (bez uvedenia dátumu), čo preukazuje odpoveď žalobcu na túto výzvu (č.l. 334 listinného spisového materiálu).

29. Pokiaľ žalovaný na pojednávaní pred odvolacím súdom poukázal na to, že prísne nahliadanie odvolacieho súdu na náležitosti uplatnenej kompenzačnej námietky by bolo prílišným formalizmom popierajúcim zmysel tohto inštitútu, odvolací súd konštatoval, že neodoprel autonómnemu prejavu vôle žalovaného v podobe kompenzačnej námietky dôsledky zamýšľané žalovaným, pretože odvolaciemu súdu ani nebola známa vôľa žalovaného, aké konkrétne následky mienil žalovaný v právnej sfére strán toho konania vo väzbe na zánik vzájomných pohľadávok vyvolať.

30. Odvolací súd ďalej uviedol, že žalovaný vytýkal súdu prvej inštancie nevykonanie navrhnutého dôkazu, a to aby súd prvej inštancie vyžiadal informáciu z Európskej komisie, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti zo dňa 02.11.2021, keď predmetnou sťažnosťou Asociácia zábavy a hier, ktorej členom je aj žalobca, napadla nesúlad ustanovenia § 71 písm. p) zákona č. 30/2019 Z. z. s čl. 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a iniciovala konanie o preskúmanie neoprávnenej pomoci v zmysle čl. 12 Nariadenia rady (EÚ) 2015/1589 zo dňa 13.07.2015, pričom v prípade, ak by bol žalobca úspešný aj v rámci tohto konania, a zároveň aj v konaní o sťažnosti, získal by ako prevádzkovateľ, ktorý je odvod povinný platiť v zmysle zákona č. 30/2019 Z. z., taktiež kompenzáciu zo strany štátu, čím by vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie, a to na úkor žalovaného. Z tohto dôvodu žalovaný tiež v odvolaní žiadal prerušiť konanie podľa § 164 CSP do skončenia konania o sťažnosti.

31. Odvolací súd k tejto námietke uviedol, že podstatnou pre súdenu vec bolo znenie zmluvy a v nej stranami dohodnuté platobné podmienky zaväzujúce strany na plnenie, ktoré sú naďalej v platnosti bez ohľadu na výsledok konania o sťažnosti Asociácie zábavy a hier pred Európskou komisiou. Preto ani výsledky tohto konania nemajú žiadny potenciál ovplyvniť výsledok tohto súdneho sporu, preto odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

32. Vo vzťahu k úroku z omeškania odvolací súd konštatoval, že pokiaľ nebol správny záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenej istine vo vzťahu k vyúčtovaniu 11/2020, nemôže byť správny ani vo vzťahu k úroku z omeškania, pretože jednotlivými úhradami mohol žalovaný uhrádzať len skutočne existujúci nárok žalobcu. Odvolací súd dodal, že žiadna zo strán v podanom odvolaní nespochybnila výšku úrokovej sadzby 8% ročne určenú súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, či dátum splatnosti jednotlivých pohľadávok uplatnených žalobcom v tomto súdnom konaní. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že nie je možné, aby bol žalobca v omeškaní s dvoma rozdielnymi sumami v jeden deň a skutočnosť, že súd prekročil rámec žalobného petitu, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania zo sumy 2520,- Eur, i keď si žalobca uplatnil 2510,- Eur; odvoláciu argumentáciu žalovaného o prekročení žalobného petitu odvolací súd neposúdil ako dôvodnú s podrobným výpočtom obsiahnutým v bode 95. napádaného rozhodnutia.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, ods. 2 CSP.

34. Proti výroku I., III. a V. výroku rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (č. l. 423 a nasl. spisu), prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalovaný má za to, že jednotlivé porušenia ustanovení o konaní, najmä pokiaľ ide o neodôvodnenie napádaného rozsudku, ako aj nevykonanie navrhnutých dôkazov, súhrnne aj spolu s ostatnými namietanými porušeniami dosahujú intenzitu zásahu do práva žalovaného na spravodlivý proces.

35. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) k vadám v procese a neodôvodnenie kontradiktórnosti konania namietol, že súd prvej inštancie, ako ani odvolací súd nevykonali návrhy na vykonanie dôkazov navrhované žalovaným, ako ani nevysvetlili, prečo tieto návrhy žalovaného na

vykonanie dokazovania nevykonali, napriek tomu, že tieto boli riadne označené a zdôvodnené, a napriek tomu, že neboli naplnené podmienky na nevykonanie dôkazu.

36. Konkrétne, žalovaný navrhoval vykonanie dôkazu, a to vyžiadania si písomnej informácie z Európskej komisie, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti podanej dňa 02.11.2021. Žalovaný odôvodňoval svoj návrh na získanie písomnej informácie z Európskej komisie z dôvodu, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti podanej dňa 02.11.2021. Dovolateľ je názoru, že žalobca by mohol získať ako prevádzkovateľ aj kompenzáciu zo strany štátu, čím by vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie, a to na úkor žalovaného. Žalovaný tiež zdôrazňoval, že v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) zákona č. 30/2019 má práve žalobca postavenie prevádzkovateľa VLT, pričom v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. p) zákona č. 30/2019 je práve on povinný platiť odvod štátu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má práve žalobca postavenie, na základe ktorého sa môže domáhať ochrany svojich práv voči štátu, pričom je nepochybné, že žalovaný takéto oprávnenia nemá.

37. Súd prvej inštancie nevykonával tento dôkaz navrhovaný zo strany žalovaného, a ani sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s týmto návrhom žalovaného na vykonanie dôkazu. Odvolací súd tento dôkaz rovnako nevykonával, a síce sa krátko vyjadril v Napádanom rozsudku k tomuto návrhu na vykonanie dôkazu, no toto vyjadrenie k nevykonaniu navrhovaného dôkazu nie je logicky udržateľným odôvodnením, a je podľa názoru žalovaného nanajvýš arbitrárne.

38. Podľa dovolateľa, podstatnou pre odvolací súd a pre súdenú vec bolo znenie zmluvy a v nej stranami dohodnuté platobné podmienky zaväzujúce strany na plnenie, ktoré sú naďalej v platnosti bez ohľadu na výsledok konania o sťažnosti Asociácie zábavy a hier pred Európskou komisiou. Argumentácia odvolacieho súdu v bode 90 napádaného rozsudku je týmto podľa dovolateľa svojvoľná, logicky neudržateľná a významne formálna. Argumentácia odvolacieho súdu totiž nesleduje účel Mandátnej zmluvy a predmetného ustanovenia o odmene Žalovaného/podiele Žalovaného na strate. Predmetné ustanovenie o odmene Žalovaného/podiele Žalovaného na strate malo zjavne čiastočne preniesť na Žalovaného stratu vtedy, keď síce Žalovaný prevádzkoval predmetné VLT (nie vtedy, keď ich neprevádzkoval), no odvody boli vyššie ako tržby. Uvedené ho zjavne malo aj motivovať k riadnemu vykonávaniu činnosti prevádzky VLT, čo však objektívne nebolo pre žalovaného možné v dobe, keď boli povinne prevádzky zatvorené.

39. Nie je podľa dovolateľa spravodlivým, a teda ani udržateľným riešením, ktoré načrtol odvolací súd v Napádanom rozsudku, že Žalovaný by sa mal na tejto strate v čase prevádzky VLT podieľať, no na druhú stranu by v prípade napríklad neskoršieho zníženia či absolútneho vytratenia tejto straty, mal na uvedenom benefitovať na úkor Žalovaného práve Žalobca. Dovolateľ uviedol, že platenie odvodov je zákonná povinnosť Žalobcu v zmysle legislatívy v oblasti hazardu, nie Žalovaného. Žalovaný sa má v zmysle vzorca síce podieľať na strate Žalobcu v dôsledku úhrady zákonných odvodov vyšších ako je tržba, no v prípade neskoršieho poníženia týchto odvodov alebo odpustenia týchto odvodov, v skutočnosti žiadna strata, na ktorej by sa Žalovaný mal podieľať Žalobcovi vôbec nevznikne.

40. Rovnako je podľa žalovaného nespravodlivým usporiadaním vzťahov, keď v prípade úspechu Žalobcu vo veci sťažnosti podanej dňa 02.11.2021 vybavovanej Európskou komisiou ďalej pre Žalobcu prestala existovať predmetná strata, no Žalovaný sa na tejto strate, ktorá prestala existovať ďalej podieľať. Uvedené je podľa Žalovaného proti účelu predmetného ustanovenia Mandátnej zmluvy, nakoľko jeho účelom nebolo, aby Žalobca na úkor Žalovaného benefitoval či prenášal neexistujúcu odvodovú povinnosť Žalobcu. Podľa názoru Žalovaného by išlo najskôr o plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol (a aj to výlučne v prípade, keď došlo k strate v dobe prevádzky VLT - nie v dobe, keď Žalovaný ani len nemohol VLT objektívne prevádzkovať, nakoľko vtedy ani nemohol vznikáť nárok na odmenu/stratu).

41. Dovolateľ poukázal v tomto kontexte aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 460/2017-73 zo dňa 20.12.2017 a považuje výklad zvolený odvolacím súdom za v rozpore s

požiadavkami vecne príliehavého a rozumného usporiadania vzťahu medzi Žalobcom a Žalovaným, a to aj v kontexte účelu Mandátnej zmluvy a ustanovenia o odmene/podielu na strate. Žalovaný tiež namietol nevykonanie a riadne neodôvodnenie nevykonania dôkazov - listinného dôkazu, a to výklad slova alikvotne zo Synonymického slovníka slovenčiny a vyúčtovanie z mandátnej zmluvy za rok 2019.

42. Nakoľko k vykonaniu navrhovaného dokazovania nedošlo, ako ani k jeho riadnemu odôvodneniu, dovolateľ poukázal okrem početnej judikatúry aj na aplikáciu tzv. Perna testu (ktorý je aplikovateľný aj v civilných sporových konaniach), ktorým v prípade, ak súd odmietne vykonať určitý stranou navrhnutý dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo navrhované (opomenuté) dôkazy neboli vykonané.

43. S poukazom na tzv. Perna test, ktorý má podľa dovolateľa nepochybne svoju relevanciu aj vo vzťahu k opomenutým (nevykonaným) dôkazom je Napádaný rozsudok nezákonný, nakoľko opomenutie dôkazov označených a navrhnutých neobstojí v Perna teste. Vyššie uvedený Perna test Žalovaný aplikuje na nevykonané a nezaobstarané dôkazy. Uvedené vo svojej podstate zakladá a napĺňa dovolací dôvod podľa § 420 ods. písm. f) CSP.

44. Žalovaný v nadväznosti na nevykonané dôkazy vzhliadol naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 ods. písm. f) CSP, aj pre porušenie rovnosti strán sporu a porušenie princípu kontradiktórnosti konania. Nevykonaním navrhovaných dôkazov, a to najmä vo vzťahu k zabezpečeniu informácie z Európskej komisie o podanej sťažnosti, má podľa dovolateľa za následok porušenie rovnosti strán v kontradiktórnom konaní, keď žalobca nevykonaním tohto dôkazu benefituje, a bude benefitovať na Žalovanom, ktorý sa ako jediný bude podieľať na „strate“ Žalobcu, ktorá vo svojej podstate v prípade úspechu nevykonanej sťažnosti zanikne.

45. Dovolateľ ďalej namietol aj nedostatočné odôvodnenie Napádaného rozsudku, pričom absencia riadneho odôvodnenia má za následok porušenie práva Žalovaného na spravodlivý proces, a teda vadu zmätočnosti Napádaného rozsudku podľa § 420 písm. f) CSP.

46. Absencia riadneho odôvodnenia a zmätočnosť Napádaného rozsudku je podľa dovolateľa daná v súvislosti s vyhodnotením otázky či skutočnosť, že v určitom časovom období objektívne nebolo možné zo strany Žalovaného prevádzkovať VLT, má alebo nemá vplyv na výšku jeho odmeny, resp. podielu na strate v nadväznosti na (ne)aplikáciu § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka.

47. V bode 75 Napádaného rozsudku podľa dovolateľa odvolací súd vychádza pri posúdení toho, či bol Žalovaný povinný na odmenu/stratu v rozsahu tvrdenom Žalobcom z tej argumentácie, že z Mandátnej zmluvy nevyplýva, že by sa odmena mandátára odvíjala od počtu dní či hodín prevádzkovania VLT v aktuálnom mesiaci, ale výlučne od toho, či k prevádzkovaniu VLT v tom ktorom mesiaci došlo.

48. Napadnuté odôvodnenie kľúčovej otázky - či skutočnosť, že v určitom časovom období objektívne nebolo možné zo strany Žalovaného prevádzkovať VLT, má alebo nemá vplyv na výšku odmeny Žalovaného, resp. podielu na strate - obsiahnuté v bodoch 74 a 75 Napádaného rozsudku je podľa Žalovaného nedostatočné, nakoľko je nelogické, zmätočné, a ako také neudržateľné. Zmätočnosť a neudržateľnosť záverov odvolacieho súdu vidí Žalovaný napr. v argumente odvolacieho súdu, že výška odmeny Žalovaného, resp. podiel Žalovaného na strate, sa odvíja od toho, či k prevádzkovaniu VLT v tom, ktorom mesiaci došlo (bez ohľadu na počet dní prevádzkovania).

49. Podľa dovolateľa takýmto výkladom odvolacieho súdu na jednu stranu by Žalobca nebol povinný uhradiť podiel na strate, ak by sa v danom mesiaci neprevádzkoval VLT vôbec, no na druhú stranu by musel hradiť podiel v celej výške na strate, ak by sa v danom mesiaci mohli objektívne prevádzkovať VLT len jeden deň. Takýto výklad podľa Žalovaného je zmätočný, nelogický, zjavne nespravodlivý, extrémne formálny a nezohľadňujúci zásady poctivého obchodného styku. Odvolací súd pritom týmto formálnym a nelogickým odôvodnením vôbec nereagoval na to, či má alebo nemá skutočnosť, že žalovaný objektívne nemôže pre vis maior prevádzkovať VLT, a teda plniť z Mandátnej zmluvy, vplyv na

nárok na jeho odmenu, resp. vplyv na jeho povinnosť podieľať sa na strate.

50. Ďalšiu zmätočnosť v odôvodnení odvolacieho súdu vidí Žalovaný v tom, že Žalovaný nehovoril o nejakej dennej alikvotnej časti povinných zákonných platieb za prevádzkovanie VLT, uvedené nebolo základom argumentácie Žalovaného. Odvolací súd sa opiera v rámci argumentácie o neexistenciu nejakej dennej alikvotnej časti povinných zákonných platieb za prevádzkovanie VLT v Mandátnej zmluve, ktorú však Žalovaný ani netvrdil. Žalovaný tvrdil objektívnu nemožnosť prevádzkovania VLT z dôvodu proticovidovej legislatívy. Odvolací súd argumentoval, že denná alikvotná časť povinných zákonných platieb za prevádzkovanie VLT nevstupuje do vzorca na výpočet odmeny. Žalovaný však netvrdil, že by do vzorca na výpočet odmeny vstupovala denná alikvotná časť povinných zákonných platieb za prevádzkovanie VLT.

51. To, čo dovolateľ tvrdil bolo, že je potrebné aplikovať § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, a že z tohto § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka je potrebné vyvodiť, že odmena nepatrí mandatárovi za obdobie, keď mandatár nevykonával činnosť v mene mandanta, t. j. keď objektívne nebolo možné prevádzkovať predmetné VLT z dôvodu vzniku pandémie COVID-19, keď boli vydané opatrenia zo strany Úradu verejného zdravotníctva, na základe, ktorých nebolo objektívne možné prevádzkovať VLT od 12.03.2020 do 02.06.2020 a následne od 17.12.2020 do konca roku 2020. Žalovaný totiž netvrdil, že mu za obdobie, keď nebolo objektívne možné prevádzkovať VLT patrila odmena/podiel na strate vo výške zakladajúcej sa na takejto premennej, ale Žalovaný tvrdil, že mu za obdobie, keď nebolo objektívne možné prevádzkovať VLT nepatrila žiadna odmena a ani žiadny podiel na strate.

52. Dovolateľ považoval za potrebné poznamenať, že účelom Mandátnej zmluvy a ustanovení o odmene/strate v Mandátnej zmluve nebolo prenášať na Žalovaného povinnosť úhrady odvodov v zmysle legislatívy v oblasti hazardu zo Žalobcu ako prevádzkovateľa, ktorému táto povinnosť podľa zákona patrí, v čase, keď sa predmetné VLT vôbec neprevádzkujú. Strata totiž môže vzniknúť v čase, keď sa predmetné VLT riadne prevádzkujú, no nedochádza k dosahovaniu potrebných tržieb. Uvedené ustanovenie nemalo za cieľ prenášať na Žalovaného zákonné povinnosti Žalobcu v čase, keď dochádza k objektívnej nemožnosti prevádzkovania VLT zo strany Žalovaného, keď žalovaný objektívne ani nemôže plniť z Mandátnej zmluvy, aby v takomto období suploval zákonnú povinnosť žalobcu.

53. Dovolateľ zhrnul, že ako žalovaný tvrdil, že za dané obdobie, s ohľadom na objektívnu nemožnosť prevádzkovania VLT (vis maior) a s ohľadom na účel Mandátnej zmluvy a výklad § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka a jednotlivé ustanovenia Mandátnej zmluvy, vôbec žiadny nárok Žalovaného na odmenu/podiel na strate za dané obdobie, keď objektívne nemohol vykonávať činnosť, nie je. S uvedenou argumentáciou Žalovaného sa odvolací súd podľa dovolateľa nevysporiadal v Napádanom rozsudku. Nevysporiadal sa ani s otázkou účelu ustanovenia o odmene/podiele na strate z Mandátnej zmluvy, ani s otázkou aplikácie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako ani s otázkou vplyvu objektívnej nemožnosti prevádzkovania VLT a jeho vplyvu na nárok Žalovaného na odmenu/podiel na strate.

54. Odvolací súd sa taktiež podľa dovolateľa v celom odôvodnení žiadnym spôsobom nezaoberal tým, že do vzorca, ktorého sa formálne drží pri svojich úvahách, vstupuje ako premenná tržba, ktorá však v čase, keď nie je možné objektívne prevádzkovať VLT úplne absentuje, t. j. žiadna tržba ani nie je a nemôže byť. Podľa Žalovaného preto zjavne z účelu uvedeného ustanovenia vyplýva, že má ísť o podieľanie sa na strate v čase prevádzky VLT, keď existuje premenná tržba, pričom jej výšku vie aj Žalovaný ovplyvňovať spôsobom a efektivitou výkonu svojej činnosti. Uvedené je však odlišné v čase, keď objektívne nemôže z dôvodu vis maior prevádzkovať VLT vôbec, a keď vôbec neposkytuje činnosť pre mandanta, keď z tohto dôvodu nemôže pre Žalovaného plynúť ani odmena, ani strata.

55. Rovnako dovolateľ namietol, že odvolací súd v odôvodnení Napádaného rozsudku nevysvetľuje, ako vyložil a aplikoval dotknuté ustanovenia Mandátnej zmluvy, na ktorých potrebu výkladu a aplikácie poukázal Žalovaný v rámci Odvolania, z ktorých vyplýva, že akákoľvek odmena/podiel na strate pre Žalovaného plynú za prevádzkovanie VLT, ku ktorému však vôbec nedochádzalo a nemohlo dochádzať

v čase, keď bola prevádzka objektívne nemožná v dôsledku účinnosti prijatej proticovidovej legislatívy.

56. Dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd vôbec nevysvetľuje v Napádanom rozsudku, ako odvolací súd aplikoval ustanovenia § 266 ods. 1 až 4 Obchodného zákonníka. Odvolací súd cituje tieto ustanovenia § 266 ods. 1 a ods. 2 a ods. 3 Obchodného zákonníka, no podľa dovolateľa žiadnym spôsobom neuvádza, ako tieto ustanovenia následne aplikoval alebo neaplikoval na prejednávajúcu vec, a venuje sa systematickému či historickému výkladu jednotlivých ustanovení Mandátnej zmluvy.

57. Absencia riadneho a udržateľného odôvodnenia Napádaného rozsudku a zmätočnosť Napádaného rozsudku je podľa dovolateľa daná aj v súvislosti s (ne)odôvodnením neprerušenia konania.

58. Dovolateľ opakovane zdôraznil, že je nespravodlivým usporiadaním vzťahov, aby v prípade úspechu Žalobcu vo veci sťažnosti podanej dňa 02.11.2021 vybavovanej Európskou komisiou, ďalej pre Žalobcu prestala existovať predmetná strata, no Žalovaný sa na tejto strate, ktorá prestala existovať ďalej podieľal vo vzťahu k Žalobcovi. Uvedené je podľa Žalovaného proti účelu predmetného ustanovenia Mandátnej zmluvy, nakoľko jeho účelom nebolo, aby Žalobca na úkor Žalovaného benefitoval. Podľa názoru Žalovaného by išlo najskôr o plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol (a aj to výlučne v prípade, keď došlo k strate v dobe prevádzky VLT - nie v dobe, keď Žalovaný ani len nemohol VLT objektívne prevádzkovať, nakoľko vtedy ani nemohol vzniknúť nárok na odmenu/stratu).

59. Dovolateľ namieta nedostatočné odôvodnenie odmietnutia jeho návrhu na prerušenie konania, a to na rovnakom odôvodnení ako namieta nedostatočné odôvodnenie nevykonania dôkazu vybavovanej sťažnosti Európskou komisiou. Je podľa dovolateľa zjavné, že ak by odvolací súd riadne vzhliadol dôvodnosť vykonania predmetného dôkazu, potom by vzhliadol aj dôvodnosť predmetného návrhu na prerušenie konania. Rovnako je potrebné podľa dovolateľa poznamenať, že žalovaný by sa mohol podieľať na strate, ktorú nakoniec žalobca vôbec neutrpí, a to práve podľa výsledku uvedeného konania. Neprerúšením konania odvolacím súdom bolo preto zasiahnuté do práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie.

60. Absencia riadneho a udržateľného odôvodnenia Napádaného rozsudku a zmätočnosť Napádaného rozsudku je podľa dovolateľa daná aj v súvislosti s (ne)odôvodnením vo vzťahu k uplatneniu nároku Žalovaného z bezdôvodného obohatenia, a to v súhrnnej výške 23.700,04 eura.

61. Dovolateľ poukázal, že ak uvádzal na pojednávaní, že sumu vo výške 34.155,78 eur považuje za nedôvodnú, mal logicky byť jeho prejav ako žalovaného posúdený ako vzájomná žaloba, a nie ako započítavací prejav. Zároveň dovolateľ dodal, že neprihliadnutie na kompenzačnú námietku je podľa jeho názoru prílišne formalistickým prístupom konajúceho súdu, a teda porušením práva Žalovaného na spravodlivé súdne konanie z dôvodu prílišného formalizmu.

62. Žalovaný uviedol, že nebol v priebehu súdneho pojednávania, ani neskôr, ani v rámci prvoinštančného rozhodnutia nijako konfrontovaný s tým, že by nebolo zrejmé, či už súdu alebo Žalobcovi, na akú pohľadávku Žalovaný započítava svoju pohľadávku, a ktorá pohľadávka Žalobcu zaniká a v akom rozsahu. Odvolací súd v Napádanom rozsudku už len prišiel s tzv. prekvapivou argumentáciou pre Žalovaného o nedôvodnosti jeho nároku, a to práve z dôvodu nedostatočného identifikovania pohľadávky Žalobcu, na ktorú/ktoré sa malo započítavať. Žalovaný poukazuje na to, že započítaval na sumu 34.155,78 eur (čo bola celková zostávajúca tvrdená pohľadávka Žalobcu voči Žalovanému).

63. Dovolateľ je toho názoru, že v prípade ak nie je uvedené, na ktorú z viacerých pohľadávok Žalobcu žalovaný započítava svoju pohľadávku, je potrebné uprednostniť platnosť právneho úkonu a vykladať právny úkon Žalovaného - započítavací prejav Žalovaného tak, že všetky Žalobcove pohľadávky, na ktoré sa započítava, zanikajú v rovnakom pomere. Takýto výklad je podľa dovolateľa v súlade s princípom prednosti platnosti právneho úkonu v zmysle ústavnoprávnej doktríny. Takýto postup je matematicky možný, a preto dovolateľ nerozumie, prečo by mal byť uprednostnený výklad o neplatnosti

právneho úkonu pred jeho platnosťou.

64. Dovolateľ taktiež uviedol, že odvolací súd opomenul to, že Žalovaný uviedol výslovne, že má zaniknúť „nesporný dlh“. Avšak v rozpore s uvedeným odvolací súd vo výroku Napádaného rozsudku uviedol, že zanikla pohľadávka vo výške 32.131,16 EUR (za 11/2020), a to v časti 25.700,32 EUR, v dôsledku čoho mala zostať táto pohľadávka vo výške 7.130,13 EUR. V tejto výške je predmetná pohľadávka aj priznaná vo Výroku III Napádaného rozsudku. Avšak, Žalovaný dal pri úhradách príkaz, a uvedené sa nachádza aj v dokladoch o úhrade doložených do súdneho spisu, že uhrádza len nesporný dlh. Zároveň podľa žalovaného to, že Žalobca vzal v časti späť žalobu, nemá vplyv na to, ako pohľadávky zanikali.

65. Absencia riadneho a udržateľného odôvodnenia Napádaného rozsudku a zmätočnosť Napádaného rozsudku je podľa dovolateľa daná aj v súvislosti s (ne)odôvodnením vo vzťahu k otázke osoby povinnej platiť odvody podľa legislatívy v oblasti hazardu.

66. Dovolateľ namieta, že odvolací súd v Napádanom rozsudku sa nezaoberal tou skutočnosťou, že Žalobca má postavenie prevádzkovateľa, ktorý je odvod povinný platiť v zmysle legislatívy v oblasti hazardu. V zmysle ustanovenia § 2 písm. d) Zákona č. 30/2019 má práve žalobca postavenie prevádzkovateľa VLT, pričom v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. p) Zákona č. 30/2019 je práve on povinný platiť odvod štátu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalobca postavenie, na základe ktorého sa môže domáhať ochrany svojich práv voči štátu pre úhradu odvodov za obdobie, keď nebolo možné objektívne VLT prevádzkovať, pričom je nepochybné, že žalovaný takéto oprávnenia nemá. Žalovaný argumentuje, že postupom odvolacieho súdu dochádza k preneseniu odvodovej zákonnej povinnosti, ktorá patrí žalobcovi na žalovaného, pričom k tomuto presunu dôjde bez ohľadu na to, či budú tieto uhradené odvody žalobcovi kompenzované vďaka podanej sťažnosti. Nie je týmto podľa dovolateľa možné považovať za súladné s právnou úpravou, ako ani za spravodlivé, aby boli uvedené povinnosti prenášané na Žalovaného. A už vôbec nie je možné považovať za súladné s právnou úpravou a spravodlivé, aby uvedené znášal Žalovaný za situácie, keď Žalobca uvedené vôbec znášať nebude.

67. Dovolateľ ďalej uviedol, že Napádaný rozsudok pre vadu zmätočnosti podľa § 420 f) CSP aj pre svojvoľnosť v postupe odvolacieho súdu, ktorá sa prejavuje v svojvoľnom hodnotení jednotlivých dôkazov, znamená jeho zmätočnosť pre nedostatok predvídateľnosti.

68. Žalovaný namieta, že odvolací súd vôbec neposudzoval predložené dôkazy, a najmä Mandátnu zmluvu samotnú v kontexte jej účelu a účelu predmetného ustanovenia o odmene/podiele na strate.

69. Odvolací súd sa podľa dovolateľa obmedzil v odôvodnení Napádaného rozsudku na konštatovanie o neexistencii dennej alikvotnej časti povinných zákonných platieb za prevádzkovanie VLT v Mandátnej zmluve, o čo oprel svoj záver o povinnosti Žalovaného uhrádzať podiel na strate za mesiac 12/2020. Pri formulovaní tohto záveru však žiadnym spôsobom nevyhodnocoval a nezohľadňoval dôkazy, z ktorých vyplývala (i) objektívna nemožnosť prevádzkovania VLT zo strany Žalobcu, (ii) povinnosť Žalobcu znášať zákonné odvody, (iii) absencia vyúčtovania v mesiacoch, kedy vôbec nedochádzalo k prevádzke VLT a ďalšie skutočnosti, na ktorých Žalovaný zakladal neexistenciu nároku na podiel Žalovaného na strate.

70. Žalovaný namieta tiež svojvoľnosť v postupe odvolacieho súdu aj vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov a vyhodnocovaniu zisteného skutkového stavu ohľadom riadneho uplatnenia započítacieho prejavu - kompenzačnej námietky žalovaného.

71. Dovolateľ ďalej namieta, že Napádaný rozsudok je zaťažený vadami podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

72. Žalovaný namieta, že odvolací súd v rámci Napádaného rozsudku nesprávne právne posúdil a vyriešil právnu otázku ohľadom aplikácie ustanovenia § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný

ustanovenie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka vykladal a aplikoval tak, že v prípade, ak objektívne nie je možné vykonávať činnosť pre mandanta (tak ako v uvedenom prípade v dôsledku vis maior), tak mandatárovi nepatrí nárok na odmenu (a teda ani podiel na strate), nakoľko odmena mandanta je v zmysle § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka viazaná na výkon činnosti mandátára, pričom táto nemohla byť vykonávaná z objektívnych príčin.

73. Žalovaný opakovane namieta, že nebolo účelom ustanovenia Mandátnej zmluvy o odmene/podiele na strate prenášať zákonnú odvodovú povinnosť zo Žalobcu na Žalovaného za situácie, keď Žalovaný ani len nemohol predmetné VLT prevádzkovať z dôvodu vis maior (z dôvodu vtedy platných protipandemických opatrení a vyhlášok), a teda keď nemohol vykonávať pre Žalobcu ako mandanta vôbec činnosť v zmysle Mandátnej zmluvy.

74. Žalovaný svoju argumentáciu k ustanoveniu § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka opiera aj o dotknuté ustanovenia Mandátnej zmluvy, z ktorých ustanovení je podľa dovolateľa zjavné, že tieto nadväzujú na ustanovenie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, a zakotvujú povinnosť úhrady odmeny/podielu na strate na prevádzkovanie VLT, a teda samotný výkon činnosti v zmysle Mandátnej zmluvy. Účelom ustanovenia o odmene/podiele na strate bolo výlučne podieľať sa na strate v čase prevádzkovania VLT, keď tržba bude nižšia ako predmetné zákonné odvody. Do vzorca na výpočet odmeny/straty pritom vstupuje ako premenná tržba, ktorá však v čase, keď nie je možné objektívne prevádzkovať VLT úplne absentuje. Podľa Žalovaného preto zjavne z účelu uvedeného ustanovenia vyplýva, že má ísť o podieľanie sa na strate v čase prevádzky VLT, keď existuje premenná tržba, pričom jej výšku vie aj Žalovaný ovplyvňovať spôsobom a efektivitou výkonu svojej činnosti. Uvedené je však odlišné v čase, keď objektívne nemôže z objektívneho dôvodu prevádzkovať VLT vôbec, a keď vôbec neposkytuje činnosť pre mandanta, keď vôbec ani nevie mať akúkoľvek tržbu v zmysle predmetného vzorca, a keď z tohto dôvodu nemôže pre Žalovaného plynúť ani odmena, ani strata.

75. S vyššie uvedenou argumentáciou Žalovaného sa odvolací súd v Napádanom rozsudku nevysporiadal. Nevysporiadal sa ani s otázkou účelu ustanovenia o odmene/podiele na strate z Mandátnej zmluvy, ani s otázkou aplikácie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako ani s otázkou vplyvu vis maior - objektívnej nemožnosti prevádzkovania VLT a jeho vplyvu na nárok Žalovaného na odmenu/podiel na strate.

76. Je preto podľa Žalovaného potrebné zodpovedať doposiaľ neustálenú právnu otázku, či sa má ustanovenie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré zakotvuje, že sa mandátnou zmluvou mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a ktoré zakotvuje, že sa mandant zaväzuje zaplatiť mandatárovi za to odplatu, vykladať v tom zmysle, že mandatár nemôže požadovať odplatu za čas, počas ktorého vôbec objektívne nemohlo dochádzať z objektívneho dôvodu vis maior k uskutočňovaniu činnosti v zmysle mandátnej zmluvy?

77. Podľa dovolateľa nie je spravodlivým usporiadaním vzťahu medzi Žalobcom a Žalovaným, aby sa dotknuté ustanovenia Obchodného zákonníka a Mandátnej zmluvy vykladali tak, že Žalovaný sa má podieľať na strate aj za obdobie, keď vôbec nemôže vykonávať činnosť v zmysle Mandátnej zmluvy, teda keď objektívne z dôvodu vis maior nemôže prevádzkovať VLT. Rovnako Žalovaný namieta, že nie je v žiadnom prípade spravodlivým, a teda udržateľným usporiadaním vzťahu medzi Žalobcom a Žalovaným ani to, aby sa predmetné dotknuté ustanovenia Obchodného zákonníka a Mandátnej zmluvy vykladali tak, že Žalovaný by sa mal podieľať na strate v čase prevádzky VLT, resp. dokonca aj na strate, keď k prevádzke VLT ani objektívne nemôže dochádzať, no na druhú stranu by v prípade neskoršieho zníženia či absolútneho negovania tejto straty, mal na uvedenom znížení/negovaní straty benefitovať Žalobca na úkor Žalovaného tak, že síce Žalobcovi táto strata čiastočne alebo úplne zanikne, no uvedené zníženie/negovanie straty nebude mať žiadny vplyv na podieľanie sa Žalovaného na tejto už neexistujúcej zaniknutej strate. Podľa názoru Žalovaného by išlo najskôr o plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol (a aj to výlučne v prípade, keď došlo k strate v dobe prevádzky VLT - nie v dobe, keď Žalovaný ani len nemohol VLT objektívne prevádzkovať, nakoľko vtedy ani nemohol vznikáť nárok

na odmenu/stratu).

78. Ďalej je podľa dovolateľa potrebné zodpovedať doposiaľ neustálenú právnu otázku, či sa má ustanovenie § 451 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka vykladať tak, že bezdôvodným obohatením je aj majetkový prospech mandanta získaný od mandátára z dôvodu povinnosti mandátára podieľať sa podľa zmluvy na strate vzniknutej pri vykonávaní činnosti podľa mandátnej zmluvy v dôsledku toho, že tržby dosiahnuté pri vykonávaní činnosti podľa mandátnej zmluvy sú nižšie ako povinné zákonné odvody súvisiace s vykonávaním činnosti podľa mandátnej zmluvy, keď následne mandant obdrží finančnú kompenzáciu zodpovedajúcu povinným zákonným odvodom súvisiacim s vykonávaním činnosti podľa mandátnej zmluvy.

79. Ďalej má dovolateľ za to, že je potrebné sa zaoberať aj právnou otázkou súvisiacou s platnosťou/dôvodnosťou zohľadnenia kompenzačného prejavu žalovaného v tomto konaní. Žalovaný v tejto časti odkázal na argumentáciu k posúdeniu odvolacieho súdu vo vzťahu k jeho kompenzačnej námietke.

80. Dovolateľ tiež navrhuje posúdenie podstatnej doposiaľ neustálenej právnej otázky v znení, či je v súlade s ústavnoprávnym princípom prednosti platnosti právneho úkonu, keď konajúci súd uprednostní neplatnosť právneho úkonu pred jeho platnosťou, z dôvodu, že žalovaný nešpecifikoval pri započítavacom prejave, ktoré pohľadávky žalobcu právnym úkonom - započítaním pohľadávky žalovaného zanikajú, a to napriek tomu, že matematicky je možné, aby zanikli všetky pohľadávky žalobcu, na ktoré sa započítava pomerne alebo je možné započítavať podľa dátumu splatnosti, kde najskôr by bolo započítavané na pohľadávku najskôr splatnú?

81. Pri posudzovaní dovolateľom označených otázok dovolateľ poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 09.06.2020 vydaný pod sp. zn. I. ÚS 336/2019 a žiada dovolací súd, aby predmetné právne posúdenie a právne otázky vykladal v súlade s citovanou právnou doktrínou, v zmysle ktorej „Je užitočné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá naplní niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP. Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale druhej strane ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnú pomoc.“

82. Dovolateľ preto navrhol, aby dovolací súd napádané rozhodnutie vo výrokoch I., III., IV. a V. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň dovolateľ požiadal o náhradu trov dovolacieho konania.

83. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a priznal mu trovy dovolacieho konania.

84. Podľa žalobcu v dovolacích dôvodoch poukázal žalovaný na veci, ktoré vzájomne nesúvisia a neboli ani predmetom žaloby. Žalobca uviedol, že je vlastníkom prístrojov na prevádzkovanie hazardných hier, aj licencie na prevádzkovanie hazardných hier a z toho dôvodu je aj platiteľom povinného ročného odvodu za každé výherné zariadenie, ktoré je aktívne využívané v herni. Žalovaný je prevádzkovateľom herne, resp. herní, t. j. priestoru, kde sú tieto prístroje umiestnené a zabezpečuje prevádzku týchto priestorov na základe mandátnej zmluvy. Žalovaný teda podniká na majetku žalobcu s tým, že výnos z tohto podnikania, resp. z prevádzky týchto zariadení je rozdeľovaný medzi žalobcu a žalovaného na základe výpočtového vzorca, pričom do tohto vzorca vstupujú aj licenčné poplatky, ktoré žalobca platí štátu. Práve to je dôvod, prečo je v mandátnej zmluve zakotvený podiel na strate. Ide o situáciu, keď výnos z výherných zariadení, v tom ktorom mesiaci nepokryje ani pomernú časť nákladov, ktorú žalobca vynaložil na zaplatenie licencie za prevádzkovanie v tom ktorom roku štátu. Ak žalovaný tvrdí, že sa má podieľať na strate, ktorú definuje iným spôsobom ako vyplýva z jeho dovolania, ide v skutočnosti o zavádzajúce tvrdenie v snahe vytvoriť zdanie, že de facto platí niečo na úkor žalobcu. V skutočnosti je to však jeho podiel na strate, ktorá vzniká žalovanému tým, že musel zaplatiť licenciu a

podiel na strate je oprávnený práve z toho dôvodu, že žalovaný podniká na majetku žalobcu a na základe licencie, ktorú zaplatil žalobca štátu. Bez splnenia týchto podmienok by teda žalovaný nemal na čom podnikat' a dosahovať zisk.

85. V rokoch 2020 a 2021 boli prevádzky z rozhodnutia štátu dočasne uzatvorené z dôvodu pandémie COVID-19 v určitých mesiacoch resp. v určitých obdobiach týchto rokov, avšak štát žalobcovi licenčné poplatky za dobu, keď nemohol prevádzkovať svoje výherné zariadenia nevrátil. Z toho dôvodu je nesporné, že aj žalovaný bol povinný sa podieľať na strate, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku zaplataenia týchto licenčných poplatkov a to aj za obdobie, kedy boli prevádzky žalovaného zatvorené. Žalovaný sa snaží tieto jednoznačné skutočnosti zahmlievať rôznymi tvrdeniami uvedenými v dovolaní o dôvodnosti resp. nedôvodnosti podielu na strate a snaží sa vyhnúť zodpovednosti za straty, ktoré vznikli ako žalobcovi tak aj žalovanému v dôsledku uzatvorenia prevádzok.

86. Zároveň žalovaný podľa žalobcu zavádza súd tvrdeniami o tom, že potenciálne žalobcovi tieto straty uhradí štát a to vrátením časti licenčných poplatkov, ktoré boli zaplatené za výherné zariadenia v čase, keď z rozhodnutia štátu boli prevádzky zatvorené. Keďže takéto rozhodnutie doposiaľ neexistuje, nevidíme dôvod, prečo by sa mal súd touto otázkou zaoberať, keďže ide o hypotetickú pohľadávku a ide o pohľadávku žalobcu nie žalovaného, ktorú si žalovaný nemôže uplatňovať a ani nemôže nútiť žalobcu, aby si potenciálne takúto pohľadávku uplatnil. Preto tvrdenia žalovaného o tom, že sa súd mal touto otázkou zaoberať, prípadne prerušiť konanie až do rozhodnutia vo veci vrátenia licenčných poplatkov žalobcovi, ktoré konanie údajne prebieha na ESLP, nemajú žiadnu relevantnú právnu oporu, aby sa súd touto námietkou žalovaného zaoberal. Pokiaľ by nastala situácia, že by štát vrátil časť licenčných poplatkov žalobcovi, túto pohľadávku eventuálne bude môcť uplatniť žalovaný na žalobcovi samostatnou žalobou, pričom nedošlo ani k premĺčaniu pohľadávky, keďže nárok žalovanému eventuálne vznikne až momentom pripísania akejkoľvek sumy od štátu na účet žalobcu titulom vrátenia časti licenčných poplatkov zaplatených v rokoch 2020 a 2021.

87. Namietanie nevykonania dôkazov týkajúcich sa výkladu pojmu „alikvotná čiastka“ sú podľa žalobcu bezpredmetné, keďže súd sa sám vysporiadal s výkladom tohto pojmu a to na str. 28 bode 70 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 41Cob/175/2024-400 zo dňa 31.07.2025. Žalobca uviedol, že tejto námietke dovolateľa nerozumie, keďže výklad krajského súdu je v podstate v ich prospech.

88. Pokiaľ ide o námietku, že súdy sa nevyporiadali s námietkou zápočtu (s kompenzačnou námietkou), je podľa žalobcu nesporné, že započítanie, ktoré doručil žalovaný je neurčité, nie je možné zistiť, čo a s čím si započítava, ani kedy sa pohľadávky vzájomne stretli, keďže uplatnené pohľadávky boli viacerých druhov a z viacerých právnych titulov a súd žalobcovi nepriznal úplnú sumu, ktorú si uplatňoval. Preto súd nemohol relevantne akceptovať započítanie, a teda tieto vyčítané vady rozsudku považuje za nedôvodné, keďže túto situáciu zapríčinil samotný žalovaný.

89. Predmetom sporu boli aj iné pohľadávky, ktoré nevyplyvali len z mandátnej zmluvy ale vyplývali aj nároky uplatnené žalobcom z dobropisov, ktoré žalovaný uznal a neuhradil v lehote splatnosti. Je podľa žalobcu týmto zrejmé, že žalovaný sa snaží zbaviť zodpovednosti riadne si splniť svoje záväzky voči nemu ako žalobcovi.

90. Podľa žalobcu sa súd vysporiadal s predmetom žaloby, ako aj so všetkými relevantnými námietkami žalovaného, preto žalobca napadnutý rozsudok považuje v celom rozsahu za zákonný, zrozumiteľný a náležite odôvodnený.

91. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že zotrváva na svojej argumentácii uvedenej v dovolaní a zopakoval svoje dovolacie námietky.

92. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443

CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

93. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

94. Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti podľa CSP. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Dovolací súd pristupuje k preskúmaniu samotnej dôvodnosti dovolacích dôvodov výlučne za predpokladu, že sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, ktoré je dovolací súd povinný preskúmať prednostne.

95. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP

96. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

97. Námietky dovolateľa týkajúce sa nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu napĺňajúceho dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP sa týkajú predovšetkým nevykonania žalovaným navrhovaného dôkazu, čím malo dôjsť v konaní k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, rovnosti strán sporu, čo viedlo k nezákonnému a arbitrárnemu rozhodnutiu s tým, že je napádané rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, resp. svojvoľné, zmätočné a nepredvídateľné.

98. V súvislosti s vyššie uvedenou námietkou súvisiacou s dokazovaním, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ OSP. Pre tento záver svedčí aj § 243a ods. 2 druhá veta OSP, ktorý upravuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. novembra 2013 sp. zn. 5Cdo/275/2013). Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

99. Podľa § 185 ods. 1 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP).

100. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi

predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 CSP).

101. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvej inštancie; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 384 CSP).

102. Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 442 CSP).

103. Keď Najvyšší súd Slovenskej republiky nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil. Zároveň dovolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán.

104. V súvislosti s otázkou nevykonania dôkazu navrhovaného stranou sporu v kontexte prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, IV. ÚS 511/2020). V súvislosti s uvedeným však dovolací súd považuje za potrebné upozorniť, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/2009).

105. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí zdôraznil, že rozsudok okresného súdu bol preskúmaný v medziach odvolacích dôvodov so zameraním sa na posúdenie, či žalobcovi patrí právo na zaplatenie neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.11.2020 do 30.11.2020 v sume 35.842,76 Eur a neodvedených finančných prostriedkov z VLT za obdobie od 01.12.2020 do 31.12.2020 v sume 17 845,18 Eur, ktorý nárok mal podľa tvrdení žalobcu vyplývať z uzatvorenej Mandátnej zmluvy č. IVT/19/10 zo dňa 15.04.2010 medzi žalobcom ako mandantom a žalovaným ako mandatárom, resp. posúdiť dôvodnosť obrany žalovaného.

106. S poukazom na § 566 ods. 1 a 2, § 571 ods. 1 a 2 ObZ, § 266 ods. 1 až 4 ObZ, príslušné články Mandátnej zmluvy v znení jej Dodatkov, dôkazy predostreté v konaní, ako aj nepopreté tvrdenia strán sporu a ich následné správanie sa, odvolací súd skúmal akým spôsobom zasiahlo zatvorenie prevádzok, v ktorých boli umiestnené VLT, do výpočtu odmeny či podielu na strate v zmysle Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie neodvedených finančných prostriedkov za VLT za obdobie od 01.11.2020 do 30.11.2020 s dátumom splatnosti dňa 17.12.2020 po započítaní mandátnych odmien a neodvedených finančných prostriedkov z VLT, ako aj za obdobie od 01.12.2020 do 31.12.2020 s dátumom splatnosti dňa 15.01.2021 po započítaní mandátnych odmien. V tejto súvislosti podrobne skúmal vzorec pre výpočet odmeny, resp. podiel na strate. Rovnako odvolací súd zaujal svoje stanovisko aj ku vznesenej kompenzačnej námietke žalovaného, ktorú s poukazom na § 149 CSP nemal za takú, ktorá by bola spôsobilá vyvolať zánik vzájomných pohľadávok.

107. Osobitne k návrhu žalovaného na vykonanie ním navrhovaného dôkazu v podobe získania informácie z Európskej komisie, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti zo dňa 02.11.2021, keď predmetnou sťažnosťou Asociácia zábavy a hier, ktorej členom je aj žalobca, napadla nesúlad ustanovenia § 71 písm. p) zákona č. 30/2019 Z. z. s čl. 107 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a iniciovala konanie o preskúmanie neoprávnenej pomoci v zmysle čl. 12 Nariadenia rady (EÚ) 2015/1589 zo dňa 13.07.2015, dovolací súd zisťuje, že návrh na vykonanie tohto dôkazu odmietol vykonať súd prvej inštancie, ktorá okolnosť je zrejmá zo zápisnice z pojednávania zo 7. marca 2024 na č. I. 338 s tým, že strany sporu už ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nemali a súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za skončené. Odvolací súd k tejto námietke o nevykonaní dôkazu zdôraznil, že podstatnou pre súdenu vec bolo znenie zmluvy a v nej stranami dohodnuté platobné podmienky zaväzujúce strany na plnenie, ktoré sú naďalej v platnosti bez ohľadu na výsledok konania o sťažnosti Asociácie zábavy a hier pred Európskou komisiou. Z tohto dôvodu nepovažoval vykonanie tohto dôkazu za potrebné, a to v zhode so záverom súdu prvej inštancie. S týmto dôkazom súvisiaci návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 164 CSP do skončenia konania o sťažnosti, odvolací súd zamietol, nakoľko výsledky konania o sťažnosti podľa názoru konajúcich súdov nemajú žiadny potenciál ovplyvniť výsledok tohto súdneho sporu.

108. Dovolací súd konštatuje, že zo zápisníc o pojednávaní na súde prvej inštancie, ako ani zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom, nevyplýva, že by došlo zo strany konajúcich súdov k dovolateľom namietanému pochybeniu v procese dokazovania, pretože tieto po skončení dokazovania strany riadnym procesným postupom vyzvali na vyjadrenie sa ku všetkým dôkazom, kedy strany sporu nemali žiadne ďalšie návrhy na vykonanie, resp. doplnenie dokazovania.

109. Vo vzťahu k namietanému narušeniu rovnosti strán sporu dovolací súd uvádza, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňujú základné zásady a princípy spravodlivosti konania, medzi ktoré patrí aj princíp rovnosti zbraní a princíp kontradiktórnosti konania (čl. 6, čl. 9 CSP). Tak, ako vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavného súdu a najvyššieho súdu, každá strana sporu musí mať možnosť nielen predložiť dôkazy a argumenty, ktoré považuje za potrebné na to, aby jej požiadavky uspeli, ale aj zoznámiť sa s dôkazmi, protiargumentmi a podaniami protistrany, predloženými súdu na účely ovplyvnenia jeho rozhodnutia a následne mať aj možnosť vyjadriť sa k nim. Kontradiktórnosť v civilnom konaní znamená možnosť strany popierať požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby boli vypočuté jej argumenty a návrhy (viď nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 31/2016, III. ÚS 32/2015, I. ÚS 276/2016, IV. ÚS 89/2018, II. ÚS 249/2012, II. ÚS 168/2012). Najvyšší súd uvádza, že z obsahu spisu a priebehu celého konania nevyplýva žiadne z porušení základných zásad a princípov v civilnom sporovom konaní, resp. dovolateľ ani neposkytol žiadnu relevantnú argumentáciu, ako malo dôjsť k ním tvrdenému porušeniu princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, keď počas konania mal možnosť predkladať a i predkladal dôkazy i argumenty, mal možnosť sa zoznámiť s dôkazmi protistrany a vyjadriť sa k nim. Žalovaným uvedená argumentácia ostáva v rovine nesúhlasu s hodnotením dôkazov zo strany vo veci konajúcich súdov, pričom dovolací súd už na konkrétne námietky reagoval v predchádzajúcich častiach tohto uznesenia.

110. Preto dovolací súd dospel k záveru, že vyššie označené dovolacie námietky žalovaného ohľadom nevykonania ním navrhovaného dôkazu - získania informácie z Európskej komisie, v akom stave je konanie o preskúmanie neoprávnenej štátnej pomoci v zmysle sťažnosti zo dňa 02.11.2021; nedostatočným vysporiadaním sa s kompenzačnou námietkou žalovaného; čím malo dôjsť v konaní k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, rovnosti strán sporu, čo viedlo k nezákonnému a arbitrárnemu rozhodnutiu (navyše zhodné s odvolacími, pozn. dovolacieho súdu) nie sú dôvodné, nakoľko vo veci konajúce súdy postupovali pri dokazovaní procesne správne a vykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu.

111. Dovolací súd ďalej uvádza, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS

112. S poukazom na nálezy ÚS SR sp. zn. II. ÚS 120/2020, IV. ÚS 557/2020, ako aj v zmysle judikatúry ESLP dovolací súd uvádza, že „kvalitu odôvodnenia súdneho rozhodnutia je potrebné považovať za jeden zo základných aspektov práva na spravodlivý proces, podobne ako právo na rovnosť zbraní, alebo zásadu kontradiktórnosti konania. Podstatou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vysvetlenie, objasnenie a „obhájenie“ toho, ako súd procesne postupoval (vrátane toho, ako rozhodol) a ako také nemôže byť od doterajšieho procesného postupu oddelené“.

113. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd sa nezaoberal jeho odvolacou argumentáciou ohľadom zmätočnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Dovolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrozumiteľným a plne akceptovateľným spôsobom špecifikuje správnosť vyhodnotenia dôkazov zo strany súdu prvej inštancie, čo viedlo k správne právnemu posúdeniu prejednávaneho sporu, čím spĺňa všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP. Preto, ak dovolateľ z obsahu dovolania namietá, že postupom odvolacieho súdu malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, takáto námietka nemôže obstáť, nakoľko súdy prvej a druhej inštancie v odôvodnení svojich rozhodnutí sa v rámci svojho právneho posúdenia dostatočne a preskúmateľne vyjadrili ku všetkým rozhodným argumentom prejednávaneho sporu, ktorými argumentmi považovali nárok žalobcu za preukázaný, resp. obranu žalovaného za nedostatočnú.

114. Dovolateľ v podanom dovolaní opakovane poukázal, že súdy nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia aplikovaním § 566 ods. 1 ObZ s dôrazom na Mandátnu zmluvu za takej okolnosti, kedy bolo plnenie objektívne nemožné, čím sa preniesla podľa názoru dovolateľa zákonná povinnosť úhrady odvodov zo žalobcu na žalovaného, ktoré závery sú nedôvodné ani s ohľadom na § 266 ods. 1 až 4 ObZ, ktorý výklad podľa dovolateľa odvolací súd vôbec v napádanom rozhodnutí nevysvetlil.

115. Dovolací súd konštatuje, že z odôvodnenia napádaného rozhodnutia je zrejmé, že s poukazom na § 566 ods. 1 a 2, § 571 ods. 1 a 2 ObZ a príslušné články Mandátnej zmluvy v znení jej Dodatkov odvolací súd zistil, že táto bola uzavretá medzi podnikateľmi v rámci ich podnikateľskej činnosti, preto má charakter obchodného záväzkového vzťahu (§ 261 ods. 1 Obchodného zákonníka). Odvolací súd zdôraznil, že na účely vyriešenia sporu pristúpil k výkladu prejavu vôle účastníkov obchodného záväzkového vzťahu podľa výkladových pravidiel upravených v ustanoveniach § 266 ods. 1 až 4 ObZ, a to v kľúčovej otázke či a prípadne akým spôsobom zasiahlo zatvorenie prevádzok, v ktorých boli umiestnené VLT, do výpočtu odmeny či podielu na strate v zmysle Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov.

116. Odvolací súd podrobne skúmal mandátnu zmluvu s akcentom na premennú „O“ a porovnával jej znenie v Dodatku č. 6 a Dodatku č. 26 s takým záverom, že oproti pôvodnej mandátnej zmluve v rámci následných dodatkov, nedošlo k významnému obsahovému posunu pojmu „mesačná alikvotná časť - O“ takým spôsobom, že by bolo možné usudzovať, že by sa nemalo jednať o 1/12 všetkých povinných platieb (odvodov) za jedno VLT za rok, kedy takémuto záveru zodpovedá aj jazykový resp. významový výklad použitého pojmu „aliquotný“. Po takomto konštatovaní odvolací súd rozvinul svoju úvahu v bodoch 74. a 75. napádaného rozhodnutia, v ktorých prepočítal žalobný návrh žalobcu s takým záverom, že považoval obranu žalovaného v tejto časti za správnu, ak ani podľa odvolacieho súdu nebolo právom mandanta (žalobcu) rozpočítavať ročné odvody len na mesiace, v ktorých došlo k prevádzkovaniu VLT, ale bolo potrebné výpočet odmeny určiť podľa alikvótnej mesačnej časti ročných povinných platieb v rozsahu 1/12 (bod 76. napadnutého rozsudku). Uvedené skutkové zistenie platí podľa odvolacieho súdu aj na obdobie, kedy boli prevádzky zatvorené (bod 77. napadnutého rozsudku).

117. Predmetná časť odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska celého obsahu napadnutého rozsudku podľa odvolacieho súdu zjavne nadväzuje na skutkové zistenia s poukazom na obsah mandátnej zmluvy, jej dodatkov, tvrdenia strán a ich následné správanie sa, ako aj podstatné dôkazy vykonané súdmi oboch inštancií.

118. Závery odvolacieho súdu považuje dovolací súd z pohľadu práva na spravodlivý proces za udržateľné a konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa požiadavky kladené právom na spravodlivý proces na odôvodnenie rozhodnutia, nakoľko je presvedčivé, zrozumiteľné, jasné, vnútorne bezrozporné a v súlade so skutkovými zisteniami.

119. Pokiaľ dovolateľ namietol aj nepredvídateľnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd odkazuje na judikatúru ústavného súdu, ktorý definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné (m. m. II. ÚS 407/2016). Dovolací súd ani takúto námietku dovolateľa nevzhliadol za dôvodnú, keďže konajúce súdy oboch inštancií zakladali svoje rozhodnutia na rovnakých právnych záveroch, tak ako sa uvádza aj vyššie v časti venujúcej sa odôvodneniu napadnutého rozhodnutia.

120. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia preto dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom spochybnená hodnotiaca úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom odvolacieho súdu preto nedošlo k tomu, že by súd (odvolací) znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

121. Dovolateľ vo svojom dovolaní ďalej dôvodí Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

122. Dovolací súd zdôrazňuje, že relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP je právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 1 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti veci (prípadu) - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

123. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

124. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme,

zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

125. Vo vzťahu k nemožnosti posúdenia skutkových otázok pri dovolaní podľa § 421 ods. 1 CSP je potrebné poukázať tiež na to, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Najvyšší súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií a v zásade ani posudzovať správnosť z nich vyvođených skutkových zistení (záverov).

126. Poukazujúc na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný konajúcim súdom vytkol, že nesprávne právne posúdili viaceré otázky majúce podľa jeho názoru význam pre prejednávanú vec, a ktoré neboli v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte vyriešené.

127. Namietol nesprávne právne posúdenie otázky „či sa má ustanovenie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré zakotvuje, že sa mandátnou zmluvou mandatár zaväzuje, že pre mandanta na jeho účet zariadi za odplatu určitú obchodnú záležitosť uskutočnením právnych úkonov v mene mandanta alebo uskutočnením inej činnosti a ktoré zakotvuje, že sa mandant zaväzuje zaplatiť mandatárovi za to odplatu, vykladať v tom zmysle, že mandatár nemôže požadovať odplatu za čas, počas ktorého vôbec objektívne nemohlo dochádzať z objektívneho dôvodu vis maior k uskutočňovaniu činnosti v zmysle mandátnej zmluvy? Je potrebné zároveň zodpovedať podľa dovolateľa aj obdobnú a doposiaľ neustálenú právnu otázku „či sa má ustanovenie § 566 ods. 1 Obchodného zákonníka a ostatné ustanovenia Obchodného zákonníka o mandátnej zmluve vykladať v tom zmysle, že ak v určitom časovom období objektívne mandatár nemohol pre prekážku vis maior vykonávať činnosť v zmysle mandátnej zmluvy pre mandanta, nevzniká mandatárovi za obdobie tejto objektívnej nemožnosti výkonu činnosti nárok na odmenu/povinnosť podieľať sa na strate v zmysle mandátnej zmluvy?“

128. V tejto súvislosti dovolateľ považuje za nespravodlivé, aby sa ust. § 556 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s mandátnou zmluvou vykladali tak, že žalovaný by sa mal podieľať na strate v čase prevádzky VLT, resp. dokonca aj na strate, keď k prevádzke VLT ani objektívne nemôže dochádzať z dôvodu vis maior. Dovolateľ zároveň poukázal, že v prípade neskoršieho zníženia či absolútneho negovania tejto straty (v zmysle obsahu podaného dovolania zrejme po úspechu v konaní o sťažnosti pred EK a následnej kompenzácii, pozn. dovolacieho súdu) žalobcovi táto strata čiastočne alebo úplne zanikne, no uvedené zníženie/negovanie straty nebude mať žiadny vplyv na podieľanie sa žalovaného na tejto už neexistujúcej zaniknutej strate.

129. Vyššie naznačené posúdenie podľa dovolateľa otvára jeho ďalšiu právnu otázku, a to či sa má ustanovenie § 451 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka vykladať tak, že bezdôvodným obohatením je aj majetkový prospech mandanta získaný od mandatára z dôvodu povinnosti mandatára podieľať sa podľa zmluvy na strate vzniknutej pri vykonávaní činnosti podľa mandátnej zmluvy v dôsledku toho, že tržby dosiahnuté pri vykonávaní činnosti podľa mandátnej zmluvy sú nižšie ako povinné zákonné odvody súvisiace s vykonávaním činnosti podľa mandátnej zmluvy, keď následne mandant obdrží finančnú kompenzáciu zodpovedajúcu povinným zákonným odvodom súvisiacim s vykonávaním činnosti podľa mandátnej zmluvy.

130. Dovolací súd vychádzajúc zo žalovaným formulovaných dovolacích otázok konštatuje, že jadro takto formulovaných otázok je späté s otázkou skutkovou, a to či a prípadne akým spôsobom zasiahlo zatvorenie prevádzok, v ktorých boli umiestnené VLT, do výpočtu odmeny či podielu na strate v zmysle Mandátnej zmluvy v znení jej dodatkov. Toto zistenie konajúcich súdov spočíva komparovaním mandátnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu s akcentom na premennú „O“ v jej pôvodnom znení, ako aj v znení jej Dodatku č. 6 a Dodatku č. 26, čo tvorilo nosné dôvody, na základe ktorých bolo súdmi priznané žalobcom uplatnené peňažné plnenie.

131. Možno preto uzavrieť, že vyššie označené otázky položené žalovaným, ako aj jeho ďalšia argumentácia ohľadom „(ne)spravodlivého usporiadania vzťahu medzi žalobcom a žalovaným“ tvoria otázky skutkové, viažúce sa na špecificky dojednané podmienky mandátnej zmluvy súvisiace s takým výkladom, že žalovaný sa má podieľať na strate aj za obdobie, keď vôbec nemôže nevykonávať činnosť v zmysle mandátnej zmluvy, resp. keď objektívne nemôže prevádzkovať VLT.

132. Dovolací súd zároveň pripomína, že zo samotného znenia § 421 CSP je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad reálneho dopadu na závery konajúcich súdov, a nie ich hypotetická konštrukcia. Inými slovami dovolací súd uvádza, že dovolateľom naznačené „(ne)spravodlivé usporiadanie vzťahu strán sporu“ je založené na hypotéze, kedy by priznaný žalovaný nárok znamenal plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol, ak by mandant obdržal finančnú kompenzáciu zodpovedajúcu povinným zákonným odvodom súvisiacim s vykonávaním činnosti podľa mandátnej zmluvy, a to na základe úspechu v konaní o sťažnosti pred EK, ako to v podanom dovolaní naznačuje dovolateľ. Takto formulované otázky spojené s hypotetickou skutočnosťou, ktorá nebola predmetom súdneho konania, nie je vymedzená zákonom ustanoveným spôsobom, čím nie je spôsobilá dovolacieho prieskumu.

133. Z obsahu podaného dovolania je možné vyvodiť, že dovolateľ v tejto časti primárne nesúhlasil s vyhodnotením zistených skutkových zistení, vykonaním a vyhodnotením dôkazov súdmi nižšej inštancie. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd rozhodovali predovšetkým na základe vyjadrení sporových strán, ako aj z predložených listinných dokladov. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, vo svojich rozhodnutiach jasne zadefinovali, aké dokazovanie vykonali a čo mali z vykonaného dokazovania za preukázané, a preto dovolateľom nastolené úvahy navyše v hypotetickej rovine o kompenzácií zo strany štátu, nemajú žiadny potenciál ovplyvniť výsledok tohto súdneho sporu.

134. Žalovaný ďalej s poukazom na § 421 ods. 1 písm. b) CSP namietol právnu otázku „či je v súlade s ústavnoprávnym princípom prednosti platnosti právneho úkonu, keď konajúci súd uprednostní neplatnosť právneho úkonu pred jeho platnosťou, z dôvodu, že žalovaný nešpecifikoval pri započítavacom prejave, ktoré pohľadávky žalobcu právnym úkonom - započítaním pohľadávky žalovaného zanikajú, a to napriek tomu, že matematicky je možné, aby zanikli všetky pohľadávky žalobcu, na ktoré sa započítava pomerne alebo je možné započítavať podľa dátumu splatnosti, kde najskôr by bolo započítavané na pohľadávku najskôr splatnú? Takto formulovanú otázku považuje dovolateľ za právne významnú pre prejednávanú vec a ktorá nebola v rámci rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ešte vyriešená.

135. Aj v súvislosti s vyššie označenou otázkou dovolateľ odkázal na nález Ústavného súdu SR z 9. júna 2020 vydaný pod sp. zn. I. ÚS 336/2019 so snahou autenticky porozumieť dovolateľovi a dovolaniu, resp. jeho textu ako celku s tým, že v ostatnom poukázal na svoju argumentáciu smerovanú na prísne formálne nahliadanie odvolacieho súdu na náležitosti uplatnenej kompenzačnej námietky.

136. Dovolací súd k takto nastolenej právnej otázke uvádza, že odvolací súd nepostupoval dovolateľom naznačeným smerom, kedy by uprednostnil neplatnosť právneho úkonu pred jeho platnosťou. Uvedené je zrejme z odôvodnenia napádaného rozsudku odvolacieho súdu, ktorý vyhodnocoval uplatnenú kompenzačnú námietku vznesenú žalovaným ako jeho autonómny prejav vôle, z ktorého prejavu konajúcemu súdu nebola známa vôľa v tom smere, aké konkrétne následky mienil žalovaný v právnej sfére strán tohto konania vo väzbe na zánik vzájomných pohľadávok vyvolať. Týmto zistením konajúci súd neuprednostňoval neplatnosť právneho úkonu pred jeho platnosťou, čím je tento dovolací dôvod vymedzený v rozpore so zákonnou požiadavkou v zmysle § 432 CSP. Pokiaľ dovolateľ poukázal, že započítaním pohľadávky je matematicky možné, aby zanikli všetky pohľadávky žalobcu, na ktoré sa započítava pomerne alebo je možné započítavať podľa dátumu splatnosti, kde najskôr by bolo započítavané na pohľadávku najskôr splatnú, túto argumentáciu je nutné vyhodnotiť ako novo uvedené skutočnosti (tzv. „novoty“), ktorým však nemožno priznať účinky v zmysle § 366 CSP.

137. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného vyvodená podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/, f/ CSP, odmietol.

138. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

139. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.